

Bromölla-Banjul-Dakar 2005

Nattsömnen hade inte varit allt för god. Toalettbesöken hade varit täta. Kanske fanns det trots allt ett uns av nervositet o osäkerhet, något jag absolut inte ville visa eller erkänna.

Vi hade planerat att vara i god tid för att ta första färjan från Banjul, över floden, till den norra kusten för vår fortsatta färd till Senegal. I själva verket kom vi inte till färjeläget förrän närmare kl 9. Att ordna biljetter gick smidigt o vi fick reda på att vi skulle komma med nästa tur. Den skulle gå "soon".

Omkring kl 13 körde vi av färjan i Barra. "Soon" betydde denna gång 3 timmar. Framför oss hade vi 17 mil asfalt innan vi skulle vara framme i Kaolack, där vi skulle stanna för natten.

De första 4 milen till gränsen tog 2 timmar att köra. Potthålen var stora djupa o det var tätt mellan dem. Stundtals körde man bredvid vägen för det var jämnare där. Pajeron som vi, efter mycket strul hade fått tag på, fick verkligen bekänna färg. Gränsstationen mellan Gambia o Senegal var i en röra utan dess like. Det visade sig att vi hade kört in i Senegal utan att stämpla ut oss ur Gambia. Efter en dryg timmes pappersexercis på 4 olika instanser var vi slutligen igenom. Att det var närmare 40 grader varmt gjorde inte proceduren mindre tålamodskrävande. Ännu jobbigare var det för Mia o barnen som satt o väntade i "bastubilen" med uppvevade rutor för att de tiggande barnen utanför inte skulle roffa åt sig alla våra tillhörigheter. Flickornas ritblock o pennor i baksätet lyste ju som guldklimpar för barnen utanför bilfönstret. Efter en kvarts körande efter den första poliskontrollen utropar Cajs från baksätet: –Jag såg en skylt med en giraff! Varvid vi vänder om för att se vad det var hon hade sett.

Vi svängde av vägen där skylten stod o blev insläppta genom de höga grindarna. Safariparken var inte en bråkdel av vad de kända parkerna i resten av Afrika är, men efter en lång tur längs dammiga spår i bushen hade vi ändå fått se förutom noshörningar o giraffer även otaliga antiloper, apor, fåglar samt vårtsvin. Nu kändes det ändå att vi verkligen var i Afrika.

Solen började gå ner o vi hade ju styrde vidare mot vårt mål. Vägen var mycket bättre här i Senegal förutom de sista 3 milen innan Kaolack. Här kom potthålen igen. Vi blev stoppade i ett flertal poliskontroller. Varför de kontrollerar så mycket har vi fortfarande inte fått svar på.

Vi hade tidigare blivit varnade för dessa kontroller av guiderna i Gambia men har man bara papperna i ordning så är det inga problem.

Väl framme i Kaolack letade vi upp hotellet vi bokat, men bestämde oss ganska omgående, efter att ha sett rummen, för att leta upp ett annat... Hungriga o utan pengar var även en bankomat o ett ställe att äta på av högsta prioritet. Med tanke på att det inte finns gatubelysning o knappt nån annan belysning heller så är det väldigt mörkt även i städerna. Vi hittade emellertid en bankomat o vakten som stod där berättade att det låg ett mycket bra hotell en liten bit därifrån. Det moderna franska hotellets matsal var öppen till 2200 så vi hade en kvart tillgodo.

Rummet bestod av tre sängar som vi genast förde ihop. Därefter var det lämmeltåg in i duschen. Lite snabba bilder från rallyt visades på den lokala tv-kanalen. Man förstod ingenting av vad som sades men det kändes märkligt att återigen vara så nära rallyt. Denna gång var vi ju faktiskt dessutom i Senegal o "bara" 22 mil från målgången i Dakar.

Efter frukost packade vi bilen o gav oss iväg. 9 mil mot nordost, i närheten av Mbaké, var målet på näst sista sträckan. Dit skulle vi idag. Det började bra. En felkörning på 1 mil innan vi insåg att vi inte var riktigt rätt på det. Värmen var påtaglig redan nu på morgonen. Det kunde nog bli ännu en jobbig dag i vår AC-befriade bil. Biluthyraren hade beklagat sig för att det inte fanns AC i den, men i stället fick vi ju genomföra vår resa "the african way" = med nedvevade rutor.

Dieseln började tryta så vi stannade vid den första mack vi såg. Det visade sig att pumpen (den enda där fanns) var sönder. Närmsta mack var 5 mil bort. Vi chansade o körde vidare istället. Landskapet hade skiftat karaktär under natten. I Gambia o upp till Kaolack var det ganska grönt o mycket träd o skog. Här däremot hade vi kommit ut på savannen med dess lite karga buskvegetation o bara några enstaka träd o betydligt mer sand.

Plötsligt möter vi den första motorcykeln. I nästa by vi kör igenom börjar folket samlas längs vägen för att se var som händer. Vi tar vänster i korsningen, som dirigeras av polis, o fortsätter mot norrut. Nu kommer det ännu fler motorcyklar. Efter ett par mil svänger vi av asfalten o in på en grusväg som tar oss den sista dammiga milen till mål TK:n. Folket jublar o vinkar även till oss trots att vi kör åt motsatt håll. Framme vid TK:n är det full rörelse. Helikoptrar både i luften o på marken, funktionsfordon o sjukvårdare mm. Kontrasten är uppenbar. I detta landskap, som vanligtvis är i det närmaste öde, förutom några enstaka hyddor o ett fåtal fritt strövande kor eller getter, invaderas under några timmar av helikoptrar, bilar,

massmedia, satellittelefoner o allt annat som ingår i ett "västerländskt ambulerande rallytivolit".

För att inte bara se mål TK:n utan även lite av sträckan så väljer vi att följa ett av de otaliga spåren som leder parallellt med "rallyvägen" ut i savannen. Vi passerar genom bakgatorna på en by. Rallyt har infört hastighetsbegränsning genom byarna. Max 50km/h får de tävlande hålla. Allt loggas i fordonets GPS och det blir dryga tidstillägg för dem som inte håller hastigheten.

Känns konstigt att kolla på rally när bilarna kör i 50km/h...

Vi kör vidare längs spåret ytterligare ett par kilometer. I skuggan under ett Baobabträd stannar vi, mitt ute på den afrikanska savannen, 20 m från vägen o ser på Dakarrallyt. Kan det bli bättre?!?! Man ser dammet från bilarna på flera kilometers avstånd så man är väl förberedd innan de kommer. Ofta kommer de i mindre grupper eftersom de kör ifatt varandra o omkörningar kan vara väldigt riskabla eftersom de i de flesta fallen måste bege sig utanför vägen om de ska förbi.



När de första lastbilarna har passerat drar vi oss tillbaka mot TK:n. Det är febril aktivitet om än i ett ganska lugnt tempo. En kort briefing om det hänt nåt längs sträckan, startkortet stämplas, tiderna registreras i de bärbara datorerna o skickas med satellittelefon till det mobila sekretariatet i ett tält vid kvällens bivack 30 mil bort, en kort intervju med nån journalist o sen börjar den långa transportsträckan till Dakar.

Vi står i valet o kvalet om vi ska ta till höger mot Dakar eller köra tillbaka till hotellet. Efter lite övervägande bestämmer vi oss. Dakar får vän-

ta. Drömmen skulle finnas kvar ännu ett tag. Vi kör tillbaka till hotellet i Kaolack. Årets rally hade en lite ödesmättad stämning över sig o vi kände att om vi åkte vidare så kanske vi pressade det lite för hårt. Vi ville ju trots allt ha en positiv upplevelse med oss hem. Dessutom hade jag hört från en radio när vi var på marknaden i Banjul några dagar tidigare att (min personliga favorit) Fabrizio Meoni, en italiensk mc-förare hade förolyckats.

Efter en dag med shopping i Kaolack så startade vi återresan till Gambia på natten. Det sägs att man inte bör ge sig ut o köra efter att det mörknat men vi ville inte ännu en gång stå i gränspasseringen i stekande sol. Vid två tillfällen under natten blev vi stoppade av polisen. De påstod att jag kört för fort. Jag låtsades som att jag inte förstod vad de menade och tydligen funkade det för de lät oss köra vidare utan repressalier. Gränspassagen gick riktigt smidigt. Passkontrollen ut från Senegal fick vi väcka, tullen rev mitt papper o efter att ha fått bilen kontrollerad och våra passnummer inskrivna i stearinljusets sken så var det bara att köra vidare.

Framme vid färjeläget körde vi förbi den flera kilometerlånga lastbilskön för att slutligen vara framme vid grindarna in till ombordkörningen. 1 timmes sömn i bilen innan biljettluckan öppnade. Vad som visade sig då var att bilbiljetten var tvungen att köpas på ett separat ställe fyra km från färjeläget. Den hjälpsamme kontrollanten ropade på mig att hoppa in i en bil som som också saknade biljett. Många tankar kretsar i ens huvud när man blir tillsagd att hoppa in i en okänd bil i ett färjeläge i den afrikanska kolsvarta natten. Kontrollanten lovade att meddela Mia att jag åkt iväg. Hon berättade senare att hon vaknat av att en afrikan hade knackat på rutan o uppmanat henne att öppna dörren med frasen "öppna, jag har ett meddelande från din man, jag vet var han är..." på brytande afro-engelska, ni kan ju själva föreställa Er hennes reaktion!

Biljettexpeditionen öppnade samtidigt som första färjan avgick så det blev 45 minuters väntan innan jag kunde köpa biljetten. Toyotan som jag hade fått skjuts med fick punktering precis när vi skulle köra tillbaka och i stället tiggde jag lift med en snickare som jag hade pratat lite med innan biljettförsäljningen öppnade. När jag kom tillbaka till färjan hade det ljusnat o det var fullt kaos med lastbilar, får, människor, bilar. Alla skulle med på färjan. Vi blir framsläppta o kan köra ombord.

Visst känns det snopet att inte komma ända fram till Dakar, men det kan ju bara innebära en sak – Vi ska dit igen!

/Anders Forsell